

ת"פ 51455/03/11 - מדינת ישראל נגד שלמה בנבנשתי, אלירן בנבנישתי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 51455-03-11 מדינת ישראל נ' בנבנשתי ואח'
תיק חיצוני: 3810-5616-2010

בפני	השופטת דינה כהן- סנג.
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. שלמה בנבנשתי 2. אלירן בנבנישתי

פסק דין - נימוקי זיכוי

1. כפי שהודע לצדדים ביום 2/11/2014, הנאשמים זוכו, מחמת הספק, מן העבירה בגינה הואשמו. כתב האישום ייחס לכל אחד מן הנאשמים - אחים, ילידי 1981 ו-1987- עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ואלה העובדות המתוארות בכתב האישום:

ביום 24/10/2010, סמוך לשעה 17:45, מתחת לדירת המתלונן מר אליעזר ששון, שכנם של הנאשמים, יליד 1945, תקף נאשם 1 את המתלונן בכך שהצמיד את פניו לפניו של המתלונן, אחז בזקנו של המתלונן באמצעות יד אחת, ובאמצעות ידו השניה היכה בו באמצעות מכת אגרוף בפניו, מתחת לעינו השמאלית. מיד ובהמשך, תקף נאשם 2 את המתלונן בכך שזרק לעברו עציץ גדול שפגע בכתפו. כתוצאה, נגרמו למתלונן נפוחות מתחת לעינו השמאלית, שערות שנתלשו מזקנו, רגישות מעל אזור אחורי של עמוד שדרה צווארי וכאבי ראש וצוואר.

2. הנאשמים כפרו בעבירה שיוחסה להם וטענו שמדובר בסכסוך שכנים בנסיבות בהן המתלונן נהג לקרוא למשטרה ולהתלונן עליהם, עד שבסופו של דבר עזבו את הבניין וביקשו שהמתלונן לא יתקרב אליהם.

מטעם התביעה העידו: המתלונן, סייר שהגיע למקום, הרופא שערך את התעודה הרפואית שהוגשה לצורך הוכחת החבלה שנגרמה על פי הטענה, למתלונן ושוטר שחקר את הנאשמים.

מטעם ההגנה העידו הנאשמים.

4. בהיות המחלוקת בין הצדדים, עובדתית במהותה, מסקנתי בדבר זיכוי הנאשמים נעוצה בכך שנותר בעיני ספק סביר בנוגע להתכנות העובדות שהמתלונן תיאר, הגם שגרסתו אפשרית.

5. לפי גרסת המתלונן, ביום 24/10/2010, יצא מביתו, כששמע את נאשם 1 קורא לעברו "מה אתה מחפש שם?". לכשהשיב "מה אכפת לך", נאשם 1 רץ לעברו, תפס בזקנו והרביץ לו באגרופו. לדברי המתלונן, הנאשם 1, "התחיל להתקשר, בא כל העולם פה, כל הפושעים וירד אח שלו (נאשם 2-ד"כ) ובא אלי עם העיניים כזה כמו חיה רוצה לאכול אותי, אני הרחקתי אותו ממני, הוא לקח עציץ של 20 ק"ג אולי, לקח עם שתי ידיים וזרק לי על הראש שלי" (פרוטוקול, עמוד 14, שורות 15-20).

ביחס לרקע לאירוע, גרסת המתלונן הייתה גרסה מתפתחת.

תחילה, הכחיש המתלונן שהגיש תלונות קודמות במשטרה או בעיריה בענין כלבם של הנאשמים. עם זאת, בהמשך, משנשאל אודות הודעתו במשטרה - ממנה עולה כי לשאלת השוטר האם קיים סכסוך בינו לבין הנאשמים, אישר המתלונן הגשת תלונה בענין הכלב, בשם כל הדיירים - השיב המתלונן "הרבה זמן עבר. אני לא זוכר. יכול להיות..." (פרוטוקול, עמוד 17, שורות 22-32). בהמשך, עידכן המתלונן את עמדתו והשיב לאמירת הסנגורית שהכלב הפריע לו, "בטח שהפריע לי. לכל השכנים מפריע..." (פרוטוקול, עמוד 18, שורות 14-17).

נאשם 1 תיאר כי במועד הרלבנטי, חזר מהעבודה והבחין שהגינה פרוצה והכלב לא נמצא, בשלב זה הגיע המתלונן ולשאלת נאשם 1 "מה אתה רוצה" החל המתלונן לדחוף את נאשם 1. נאשם 1 לא הגיב לדחיפות המתלונן והתחמק מהמקום, תוך דחיפת המתלונן, ובשלב זה התקשר נאשם 1 לאמו (ת/1, עמוד 2, שורות 12-23).

אף בבית המשפט תיאר נאשם 1 את הסכסוך בינו לבין המתלונן בשל כלבם של הנאשמים וכי במועד האירוע, הגיע לגינה והבחין ששחררו את הכלב, ראה את המתלונן מסתכל בגינה, ולשאלתו "מה אתה מחפש", המתלונן חזר והתקרב אליו, תקף אותו על ידי כך שדחף אותו. נאשם 1 המשיך ותיאר כיצד הותקף עי המתלונן, לדבריו, "הוא בא אלי, אחרי שהוא תקף אותי יצאתי בחוץ מהשביל והתקשרתי לאמא שלי, אמרתי לה ששחררו את הכלב, שפרצו את הגינה ושהשכן היום תקף אותי ושאני לא יודע מה הוא רוצה. בדיוק חיכיתי בחוץ. ששון (המתלונן- ד"כ) הלך חזר, הלך חזר, ניסה לתפוס אותי, יצאתי מעבר לגינה ואלירן (נאשם 2- ד"כ) ירד והוא תקף את אלירן. אלירן פתח את הדלת, הוא תפס אותי בשתי ידיים ואמר אני אהרוג אותך. אלירן שחרר לו את הידיים, העיף לו את הידיים וגם יצא וששון עלה למעלה..." (פרוטוקול, עמוד 35, שורות 1-15).

נאשם 2 מסר בעדותו בבית המשפט כי מרגע שעבר להתגורר בבניין, היו למתלונן בעיות עם הנאשמים ועם יתר השכנים, בין היתר, בגין טענות על רעש, שלא בשעות הערב, חניית רכבים מול הכניסה לבניין, טיגון חצילים,

הנחת שקיות זבל ליד הפח (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 9-15).

ביחס לאירוע, תיאר נאשם 2 במשטרה כי במועד הרלבנטי התקשרה אליו אמו וביקשה ממנו שירד למטה כיוון ששכן מרביץ לאחיו, נאשם 1. מיד כשיצא מדלת הבניין, חנק אותו המתלונן באמצעות שתי ידיו ואיים עליו "גם אותך אני יהרוג" (ת/2, עמוד 1, שורות 6-7; עמוד 2, שורות 8-9).

בבית המשפט, תיאר נאשם 2: **"...חזרתי מהעבודה בצהריים, עליתי לנוח, אמא שלי התקשרה, ענית לה, היא אמרה לי תראה שלומי התקשר אמר שהשכן רב איתו, רודף אחרי, תראה שהכל בסדר שלא יהיה בלגן. אני ירדתי מהר...איך שפתחתי את הדלת זכוכית הוא (המתלונן- ד"כ) תפס איתי עם שתי ידיים בצוואר, חנק אותי...ואמר גם אותך אני אהרוג. הדפתי אותו ממני, יצאתי החוצה והוא ישר עלה לבית. באתי לאחי (נאשם 1- ד"כ), שאלתי מה קרה, הוא אמר נעלם הכלב..."** (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 17-20, 26-29).

עדות המתלונן נמסרה מתוך סערת רגשות והיתה שזורה בכנויי גנאי רבים כנגד הנאשמים בין היתר קילל המתלונן את הנאשמים "יימח שמם", "צריך לתלות אותם" "שישרפו", "אלה פושעים", "הייתי הורג אותו. לא רק אותו, את האמא שלו והאבא שלו, את כל המשפחה הייתי הורג ימח שמם...". (פרוטוקול, עמוד 14, שורות 21-24; עמוד 15, שורות 12-13, 16-17; עמוד 18, שורות 27-32; עמוד 19, שורות 5-6); אף במהלך עדות נאשם 2, התפרץ המתלונן ואמר "שימות מי שמשקר והוא ימות" (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 23-24).

אף שהתרשמתי שככל הנראה אירע אירוע אלימות כלשהו בין הצדדים במועד הרלבנטי לכתב האישום, איני סבורה שהוכחו בפניי ברמה הנדרשת בפלילים, שכן נותר בליבי ספק שמא המתלונן הגזים בתאוריו העובדתיים בהיותו להוט להפליל הנאשמים.

לצד עדות המתלונן, עדויות הנאשמים התיישבו זו עם זו וכן עם הודעותיהם במשטרה מיום 8/12/2013 (ת/1, ת/2) וגרסתם העובדתית, ע"פ התרשמותי אפשרית ומכל מקום יש בה כדי לעורר אותו ספק הנחוץ לזכויים. נאשם 2 ציין כי דחף את המתלונן, על מנת להדוף אותו מפניו לאחר שהלה אחז בו בצווארו בשתי ידיו כאמור לעיל.

אף כי כתב האישום אינו מתאר גרימת חבלה בדמות התקף לב אלא נפיחות מתחת לעין השמאלית, שיער שנתלש מזקנו, רגישות מעל אזור אחורי של עמוד שדרה צווארי וכאבי ראש וצוואר אציין אתיחס לכך בתמצית: לדברי המתלונן, באותו הערב, כתוצאה מן האירוע, עבר אירוע של התקף לב, ונזקק לשני צנתורים. (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 8-10).

יוטעם כי התעודה הרפואית שהוגשה לבית המשפט, ת/3- הינה מיום 16/11/2013 (ת/3) וממנה עולה שהמתלונן פנה לרופא בשל **"כאבי צוואר לאחר מכה שקיבל בפנים מלפני כ-3 שבועות"** (ת/3). עורך התעודה הרפואית, מומחה לעמוד שדרה, שהעיד מטעם התביעה, מסר שלא הבחין בבעיות בתנועות המתלונן

או בעיות נוירולוגיות אצל המתלונן (פרוטוקול, עמוד 26, שורות 27-28). אף הסייר שהגיע למקום מסר שלו היה מבחין בסימני אלימות, היה מציין זאת בדו"ח שערך (פרוטוקול, עמוד 30, שורות 6-7).

לא היה בפי המתלונן הסבר מדוע כשהגיש את התלונה כנגד הנאשמים במשטרה, בשעה 1:37 בלילה, לא מסר לשוטר שבאותו יום עבר אירוע של "התקף לב", כדבריו (פרוטוקול, עמוד 16, שורות 2-7, 18-22). הרושם הוא כי המתלונן, שיתכן כי בשלב מסוים בחייו בנתוני גילו ומצבו הרפואי אכן עבר צינותרים והתקף לב, שלסברתו ארעו בעטיים של הנאשמים, אך ללא כל אחיזה ראייתית ממשית. אם כך, שמא גם המסמך ת/3 אינו קשור סיבתית לתאור העובדתי של המתלונן לענין העובדות שבכתב האישום?

כאמור, גרסת המתלונן אפשרית ואפילו סבירה, אלא שבכך לא די לשם הרשעה בעבירה פלילית ונוכח הקושי במיצוי השתלשלות הארועים העובדתית לאשורה. מצאתי, כי יש בתאור המתלוננים כדי לעורר, כאמור, ספק סביר בהתכנות הגרסה העובדתית של המתלונן, נוכח התרשמותי ממתלונן שהעיד מתוך סערת רגשות ובתזזיתיות מה, כי אכן המתלונן עצמו הקדים ואחז בצוארו של הנאשם 2 באופן שתיאר, עובר לדחיפתו- הדיפתו עי הנאשם 2, מעשה שאין בו כדי לבסס הרשעה בהנתן הנסיבה האפשרית המתוארת עי הנאשם 2 בדבר האופן בו אחז המתלונן בצוארו של הנאשם 2.

לענין השלכת העציץ, לא היו ראיות ישירות והדבר לא הוכח.

בחקירתו הנגדית, הוסיף המתלונן כי בעקבות האירוע, הוא סובל מבעיות בזכרון, ולדבריו הוא "שוכח הכל", אך את מעשי הנאשמים אינו מסוגל לשכוח (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 23-32; עמוד 16, שורה 1). כאן יוער כי המסקנה בדבר זיכוי הנאשמים אינה נסמכת אך על דבריו אלה של המתלונן, אלא על התרשמותי כי הנאשמים סיפקו אפשרות חלופית להתרחשות האירועים, שיש בה כדי לעורר "ספק סביר".

למען הסר ספק, החלטתי בדבר זיכוי הנאשמים אינה מתבססת על חוסר הדיוק בדברי המתלונן ביחס לטענתו לפיה בשל מעשי הנאשמים עבר אירוע של התקף לב.

6. לאור כל האמור, זוכו הנאשמים, מחמת הספק, מן העבירה שיוחסה להם.

בשולי ההחלטה יוער כי סיכומי המאשימה לא עמדו בפני עובר למתן הכרעת הדין (יתכן כי נשמט ממנה הצורך בהגשתם) ובהנתן שהמחלוקת בין הצדדים היא עובדתית, ההנחה היתה כי עמדת המאשימה היא להרשעת הנאשמים על יסוד גרסת המתלונן והתעוד הרפואי שהוצג. כידוע, בהתאם לסעיף 169 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 הגשת סיכומים לענין האשמה הינה רשות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ו' כסלו תשע"ה, 28 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח עותק נימוקי הזיכוי לב"כ הצדדים ולמתלונן.